

Uredništvo je v Mariboru, Koroska cesta št. 8. Rokopisi se ne vrčajo. Upravništvo sprejema naročnino, inserate in reklamacije. Cene inseratov po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezaprite reklamacije za poštnine prosta. Čekovni račun poštnega urada Ljubljana 10.003. Telefon interurb. št. 112.

Posamezna številka stane 1-50 din.

Poštnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo je v Mariboru, Koroska cesta št. 8. Rokopisi se ne vrčajo. Upravništvo sprejema naročnino, inserate in reklamacije. Cene inseratov po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezaprite reklamacije za poštnine prosta. Čekovni račun poštnega urada Ljubljana 10.003. Telefon interurb. št. 112.

55. številka.

MARIBOR, dne 31. decembra 1925.

59. letnik.

SE ENKRAT AGITACIJA ZA NAŠE LISTE!

Naši nasprotniki napenjajo vse sile, da bi med našim ljudstvom razširili škodljive, protiverske časopise. Sam dr. Žerjav in mariborski dr. Lipold sta podpisala velikanski oklic, v katerem pozivata svoje pristaše, da agitirajo za «Domovino», ki je v verskem oziru najbolj strupena. Naša dolžnost je, da povsod razširimo «Slov. Gospodarja» in če mogoče tudi «Našo Stražo» ter iz vsake slovenske hiše izpodrinemo nasprotno liste. Zato pa na delo, krščanski možje in dobre matere, navdušeni mladeniči in zgovorna dekleta! Te dni naj doni po vsej Sloveniji le en klic: Proč s protiverskimi časopisi iz naših družin! V vsako hišo pa «Slov. Gospodarja» in po možnosti «Našo Stražo».

Ob koncu leta.

Pogled nazaj in naprej.

Človeku kot razumnemu bitju je lastno, da more z duševnim pogledom premotriti dogodke, ki so bili, pa so prešli. To je človeku svojina, katere ne deli z živaljo, ki je sposobna samo za trenutno čutno doznavanje, ne pa za duševno promatranje.

Te svoje odlične sposobnosti se človek poslužuje večkrat, zlasti v trenutkih, ki po svoji naravi vabijo k takemu gledanju. Tak trenutek je konec starega in nastop novega leta. Ob takem mejniku časa se človek ustavi ter povrne svoj pogled nazaj v dobo, ki je pretekla.

Preteklo leto, kaj je zbralo v svojem krilu?

Va poedinca več slabega kot dobrega, več bridkosti kot veselja, več trpljenja kot radovanja, več razočaranja kot izpolnjenih upov. Ni treba, da je človek mračen, svetu odtujen črnogled, ako je njegova sodba o življenju in o tem, kar ono prinaša, tako trda in ostra.

„Naš dom“

Oč dobimo človeka na cesti, ki bo rekel »Dober dan!«, odgovorimo »Bog daj!«.

»Tretja beseda že mora biti agitacija za našo stvar — tako je pravil leta 1902. na nekem zboru dr. J. Ev. Krek ter pristavil: Agitiranje je lahko. Imeti je treba le kako misel in jo drugim povedati.

Misel pa, ki jo je treba povedati zdaj vsem dobrim Slovincem, je:

»Naš Dom« ob srebrnem jubileju.

Leta 1901, 23. maja je bilo, ko je bila pozidana lepa stavba »Našega Doma« v Mariboru s pomenljivim A. M. Slomškovim rekom: Vrlji Slovinci! Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike! »Naš Dom« je zajel ves takratni slovenski svet, posebno pa še ogroženo mejo na severu. Že z drugim letnikom je poročal list ponosno: Mi gremo naprej! in pozneje ta klic večkrat ponovil. Kako tudi ne! Takoj l. 1902 je imel »Naš Dom« 12.000 naročnikov, l. 1903. se je zvišalo njih število na 15.000 in l. 1905 celo na veličastno armado 16.000 zvestih pristašev in naročnikov.

»Naš Dom« je rasel iz dneva v dan, dokler ni svetovna vojna onemogočila njegovega izhajanja. Pa podrla se trdna stavba »Našega Doma« kljub temu ni. Brž, ko je bilo mogoče, so se spomnili nanj njegovi prijatelji in ga obudili l. 1922 o Veliki noči k življenju. L. 1925. pa je prešel »Naš Dom« v lastništvo Prosvetne Zveze v Mariboru, ki je pač prva in najbolj poklicana, da ga izdaja; krog njegovih naročnikov in bralecev se stalno širi, zanimanje za priljubljen »Naš Dom« je vedno večje. Treba je bilo samo še zadnjih sklepov občnih zborov Prosvetne zveze v Mariboru in Ljubljani, ki sta določila, da je »Naš Dom« splošen list članov prosvetnih in izobraževalnih društev brez izjeme. S tem je dobil »Naš Dom« trdnjši temelj.

Nabiranje naročnikov za »Naš Dom« mora biti torej misel naše agitacije. Priznamo, da je vsled izredno težkih časov in menda tudi vsled obilice časopisov časih neprijetno agitirati za ta ali oni list. Vendar »Naš Dom« je edini slovenski list svoje vrste, list za ljudsko pro-

življenje je težko. To je stara resnica, katere dan-današnji ni treba dokazovati, ker jo sami preizkušamo mnogo bolj kot tisti, ki so živeli v dobi pred svetovno vojno. »Strašna pošast je vojna«: tako so klicali človekoljubni in miroljubni pesniki. Ljudje so slišali te besede in so mislili, da je to presniško pretiravanje. Prišla pa je svetovna vojna in sedaj ljudem ni treba več dokazovati, da je vojna strašna pošast, ki se s svojimi dolgimi zobmi zagriže v človeštvo ter sesa iz njega življenjsko moč dolgo vrsto let.

Mi to okušamo in ako toliko ne tožimo, je razlog v tem, ker smo v težavah, žrtvah in v pomanjkanju že precej otrpili. Pustimo torej na stran stvari, ki se tičejo poedinca, in rajši premotrimo dogodke, ki so se dogodili v javnem življenju naše države in širnega sveta.

Pred letom dni je bil politični položaj popolnoma drugi nego sedaj, ko je šlo leto v zaton. Konec lanskega leta so bile razpisane volitve. Pašič, ki je takrat delil vladno s Pribičevičem, je hotel od ljudstva dobiti potrjenje za svojo politiko brezobzirnega velesrbskega centralizma. Da doseže ta cilj, je ob podpihovanju Svetozarja Pribičeviča, ki ga imenujejo Mefistofelesa (zla duha) naše države, porabil vsa sredstva gmotnega in moralnega pritiska. Nad Hrvatsko republikansko seljaško stranko pod vodstvom Stjepana Radiča je proglasil obznanje. Radič se je pred obznanje umaknil v luknjo v zidu svojega stanovanja. Iz luknje v zidu ga je policija potegnila ter odpeljala v — luknjo (v zapore sodnije v Zagrebu).

Medtem so se vršile volitve v narodno skupščino. Uporabljena sredstva nasilja, pritiska in podkupovanja so pomnožila vrste radikalne stranke ter so samostojno-demokratsko stranko pod Pribičevičem—Žerjavovim vodstvom obranila propada, ki bi ga bila doživela, ako bi ne bila porabljena navedena sredstva. Vendar pa dosežena večina ni bila tako velika, da bi mogel Pašič v kompaniji s Pribičevičem nemoteno vladati daljšo dobo.

Zapor je imel na Radiča čudovit vpliv: iz republikanskega federalista je napravil centralističnega monarhista. Radič nima tiste sposobnosti, s katero se je proslavil njegov patron: trpeti za svoje prepričanje. Radičevo stališče je: naj trpi prepričanje, samo da se jaz rešim trpljenja. In res mu je Pašič dal popolno odvezo za vse grehe, ki jih je storil kot propovednik samostojne mirotvorne človečanske hrvatske republike, ter ga vrh tega bogato nagradil s ministrskim sedežem, po katerem je Radič toliko hrepnel.

S priznanjem velesrbskega centralizma se je položaj Hrvatov in Slovencev v državi jako poslabšal. Slovenci in Hrvati se ne upoštevajo kot narod marveč se sa-

sveto, ki je našemu narodu najbolj potrebna, ker je podlaga vsemu drugemu socialnemu, gospodarskemu in političnemu napredku. Teh besed pač ne pravimo prav nič za našo agitacijo, povemo jih, ker so trikrat in stokrat podčrtana resnica! »Delo za ljudsko prosveto je najvažnejše!« je dr. J. Ev. Krek ponavljal nešteto krat in tega ni mogel nikdar zadostno poudariti in naglasiti. Zato postavljamo brigo in delo za razširjenje »Našega Doma« med prve dolžnosti pri agitaciji za dobre časopise, seve, ne da bi hoteli kakorkoli oma'ovaževati s tem agitacijo za druge liste, ali da bi rekli na primer, da ni nabiranje članov Družbe sv. Mohorja ali naročnikov za druge dobre časopise enako važno.

Če je bilo morda glede razširjenja »Našega Doma« in agitacije zanj v zadnjih letih kaj zamujenega, je treba zdaj za to delati in agitirati tem več in tem bolj vztrajno. Predvsem se z letom 1925. »Naš Dom« sam dostojno prenovi, dobil je novega urednika in bo list splošnega slovenskega krščanskega prosvetnega gibanja, ne oziraje se zgolj ali preveč samo na neke pokrajine. V svojem pisanju se bo držal zmerne srednje črte, da bo vsem umljiv in prijeten tovariš. Čeziral se bo posebno na časovne potrebe slovenske ljudske prosvete in bo vedno, kar mogoče, sodoben. V splošnem delu bo obravnaval v bolj načelnih in podučnih člankih vso našo zadnjo ljudsko prosveto s potrebnimi nasveti in priporočili, nikakor pa noče biti vsiljiv in enostranski, pušal bo in dajal kar največ mogoče svobode. Skrbel pa bo nadalje tudi za lepo čtivo in prinašal v tem oziru doneske naših prvih pripovednikov. Kot glavno povest bo objavljaval vse leto izvorno povest s Pohorja »Tatje«, ki jo je napisal Matko Krevh, javnosti sicer bolj nepoznan, a zato nič manj nadarjen pisatelj. Nočemo hvaliti naprej, prepričaj se in beri vsak sam! »Beseda med moškimi« bo prinašala mnenja in pogovore fantov in mož, moških organizacij in njihovih odsekov v društvih. V »Ženskem svetu« bodo imele svoj domači kotic naše ženske organizacije. »S pisanih poljan« bo zbrano kar največ ljubkih in mikavih prigod ter vesti, »Društveni novičar« pa bo vedno poln poročil in dopisov iz vseh prosvetnih in izobraževalnih društev križem slovenskega sveta in drugod. »Lepa knjiga« bo polnila

mo prečenjujejo kot pokrajine, kakor na primer južna Srbija, Macedonija itd. Zahteve po avtonomiji Slovenije in Hrvatske so vržene nazaj od svoje izpolnitve. Utrjen je velesrbski centralizem s svojim zanikanjem pravic slovenskega in hrvatskega naroda, s svojim brezobzirnim gospodarskim izkoriščanjem prečanskih krajev, zlasti Slovenije. Slovenija omahuje pod ogromnim bremenom pretiranih davkov ter vedno bolj leze v gospodarski prepad: to je najboljše označilo našega položaja ob koncu leta 1925.

Naša država je v svoji notranjosti nekonsolidirana (neurejena), prebivalstva se loteva vedno večje nezadovoljstvo. To sliko nam nudi naša notranjepolitična bilanca ob koncu leta.

Zunanjepolitična bilanca izkazuje bolj razveseljive postavke. Pomirjenje Evrope in sveta je napredovalo. Zenevski protokol, ki je tvoril najnovejšo postavko za Zvezo narodov v letu 1924, se ni mogel realizirati (vpe-ljati v življenje), ker mu je nasprotovala Angleška, ki se je branila dati Zvezi narodov na razpolago vso svojo oboroženo silo na kopnem, na morju in v zraku. Zenevskemu protokolu, ki je ostal na papirju, so letošnjo jesen sledile locarnske pogodbe med Nemčijo, Francijo, Belgijo, Čehoslovaško in Poljsko ob garanciji Anglije in Italije za nedotakljivost državnih mej med Francijo, Belgijo in Nemčijo. Locarnske pogodbe niso sicer bile sklenjene v okviru Zveze narodov, pa vendar v okviru onega duha, ki ga propoveduje Zveza.

Locarnske pogodbe pomenjajo velik korak naprej k trajnemu miru v Evropi, ako ne bodo ostale samo na papirju, marveč bodo medsebojne odnose med državami srednje Evrope prošile z duhom miru, sloge, pravičnosti in vzajemnosti. Ta duh bo trajno pomiril Evropo ter bo počasi ustvaril tla, iz katerih bi mogle vzrasti Zedinjene države Evrope, v katerih je najsigurnejša, ako ne edina rešitev evropskega človeštva. Ta duh bo pa tudi, kakor upamo, kmalu končal krvave spopade, ki se vršijo v Maroku in v Siriji, ter bo preprečil preteči spopad med Turčijo in Anglijo zavoljo mosulskega vprašanja, ki je od Zveze narodov rešeno v prid Anglije.

Pomirjenje, to je geslo, katero danes se končujejo leto izročajo novemu letu. To geslo mora tudi obvladati notranje življenje v naši državi, ako hočemo, da bo leto 1926 boljše za državo, nego je bilo prejšnje. Pomirjenje, resnični sporazum med Srbi, Hrvati in Slovenci je najnujnejša zadeva, ki jo mora rešiti država. Pomirjenje, sporazum pa leži v smeri avtonomistične preosnove našega državnega ustroja. Naša stranka se neomajno drži tega pravca. Radič je ta pravec zapustil, zato ga bo

predale za naše knjižnice in knjižničarje. Teško pričakovano bo vsakokrat »Urednikovo kramljanje« za vse tiste, ki s svojimi pesmicami in drugimi spisi namenjajo prve nadobudne korake med slovstveni svet. S tem je poskrbljeno dovolj, da pride vsak naročnik in bralec »Našega Doma« na svoj račun. Da bo izhajal »Naš Dom« vsak mesec točno in da se bo z vsakim večjim dvigom števila naročnikov še spopolnjeval, je umevno. Za razveseljevanje očesa bo objavljaval tudi izbrane slike.

»Naš Dom« je potreba in neizpodbitna zahteva časa. Zato ne pomaga nič, ko da gremo zanj vsi in vsak posamezni agitiraj, mu pridobivaj naročnikov. Za leto 1926 stane »Naš Dom« 20 D; vsaj pol za leto, to je 10 D, naj se plača naročnina zanj takoj januarja. Za inozemstvo je naročnina celoletno 40 D, za člane društev raznih Prosvetnih in drugih zvez v inozemstvu po dogovoru. Uprava želi pošiljati list vsakemu naročniku na njegov zaseben naslov, ne pod skupnim zavitek na en skupni naslov. To naj upoštevajo nabiralci novih naročnikov in naj pošljejo upravi njih točne zasebne naslove, posebno, da ne prezrejo zadnje pošte. Pri nabiranju naročnikov je treba gledati zlasti na to, da vsak list takoj plača, to je 20 D za vse leto, ali vsaj 10 D naprej. Na naročnike, ki ne bi plačali nobene naročnine naprej, se uprava ne bi mogla ozirati. Nabiralcem naročnikov so bile priložene položnice; kdor jih pa nima, naj gre na domač poštni urad, zahteva tam prazno čekovno položnico, zapiše nanjo čekovno številko 13577 in spodaj: Uprava »Našega Doma« v Mariboru.

Vsak, ki pridobi 10 novih naročnikov, dobi 1 izvod »Našega Doma« za l. 1926. zastonj, ali pa se mu bo izplačalo pri obračunu 20 D v gotovini. Vse dopise in naslove naročnikov je pošiljati na naslov: Uprava »Našega Doma«, Maribor, Aleksandrova cesta 6-1.

Agitacija za »Naš Dom« skozi in skozi, vselej in povsod, to je naše geslo, to je zdaj misel vseh dobrih Slovencev.
Maribor—Ljubljana, decembra 1925 in januarja 1926.
Izdajateljica: Prosvetna zveza v Mariboru.
Soizdajateljica: Prosvetna zveza v Ljubljani.
Uredništvo in uprava »Našega Doma« v Mariboru.

hrvatski narod z ogorčenjem zavrgel kot svojega voditelja. Slovenski narod stoji celokupen za avtonomističnim praporjem. Hrvatski narod zopet zbira svoje vrste okoli te zastave. V tem znamenju je zmaga!

Veliko zborovanje ŽUPANSKE ZVEZE

bo na praznik Sv. Treh Kraljev, dne 6. jan. 1926, ob 10. uri dopoldne v Mariboru v dvorani Zadruga gospodarske banke in v nedeljo, dne 10. januarja 1926, ob 9. uri dopoldne v Celju v Narodnem domu.

SPORED:

1. Socialne in kulturne naloge občine. Dr. Korošec
2. Avtonomija občine. Dr. Leskovar.
3. Županska zveza in nje organizacija. Kranjc.
4. Volitev odbora Županske zveze.
5. Slučajnosti.

Župani in občinski odborniki SLS! Udeležite se tega velevažnega stanovskega zborovanja prav gotovo!

Tedenske novice.

Shodi Slovenske ljudske stranke v mariborsko-lenartškem okraju se vršijo po sledečem redu: V četrtek, dne 7. januarja 1926, okrajni zbor delegatov (zaupnikov) ob 10. uri v št. Lenartu pri Arnusu. V nedeljo, dne 3. januarja, ob 8. uri dopoldne v Svečini. V petek, dne 8. januarja, ob 9. uri predpoldne pri Sv. Rupertu v Slov. gor. V petek, dne 8. januarja ob 3. uri popoldne v Brenčevcih. V soboto, dne 9. januarja, ob 9. uri dopoldne o Spodnjih Zerjavcih. V nedeljo, dne 10. januarja, ob 8. uri predpoldne pri Sv. Benediktu v Slov. gor. V nedeljo, dne 10. januarja ob pol 11. uri predpoldne pri Sv. Anji v Slov. gor. V nedeljo, dne 17. januarja, ob 10. uri dopoldne v Spodnji Sv. Kungoti.

V St. Ilju v Slov. gor. je imel poslanec Franjo Žebot na Stefanovo dobroobiskano zborovanje. Naša stara trdnjava dobro drži. Ni nas mogel premotiti oni, ki je pridigoval, da naj namesto vinske trte sadimo črešnje; tudi »repa«, katero so sadili ob volitvah radičevci, ni pognala nobenih korenin. Ljudstvo proklinja radičevce, kateri sedijo v vladi in glasujejo za davke. Mladi možki pa posebno zanimajo radičevcem, ko so v Beogradu govorili in predlagali, da naj bi možki bili celo življenje pod vojaško dolžnostjo. Vsi pravijo: Kje pa je zdaj tista Radičeva republika? In na shodu smo marsikaj zvedeli, kar nam je bilo dozdaj nejasno. Zakaj vlečeta Pašič in Radič sedaj skupaj, tudi vemo. A mi se v ta jarm ne damo vpreči!

Veselo poročilo iz Rač. Naša vas je ena največjih na Stejerskem. K nam prihajajo iz Maribora večkrat rdečkarji, a zadnji čas tudi taki, ki so plačani bodisi od velesrbske radikalne, samostojno-demokratske ali pa žalostne Radičeve stranke. Ali mi Račanci smo tičili Mi imamo svoje muhe. Z nobenimi od teh ne gremo. Po ogromni večini smo v naši in v sosednjih vaseh pristaši Slovenske ljudske stranke. Seveda nekaj kostrunov mora biti povsod. Ali pri nas je takih, ki bi trdili, da je bela barva črna, ali da je

vrena miš, prav malo. Naš g. župan in g. Sernko nas vodita in skoro vsi smo pristaši Slovenske ljudske stranke. Sedaj agitiramo od hiše do hiše za »Slovenskega Gospodarja«. — G. urednik, ko bi bili Vi videli, kak lep shod smo imeli v pondeljek, dne 21. t. m., pri našem Brglezu. Pod predsedstvom g. Sernka smo se zbrali, da poslušamo naš poslanca gg. Žebota in Faleža. Odkrito povedano: tako zanimivo je bilo, da bi ju bili poslušali še nekaj ur. Sedaj vsaj vemo, kak tič je Radič. Pri nas že ne bode cvetela pšenica zanj. Mi tu na Dravskem polju smo prefrigani, da bi nasedli na njegove limanice. Našim poslanecem smo se zahvalili za res zanimiva poročila. Edini radičevcec pa ni imel sreče. Njegovi »okrogli plohi« so mu splavali po vodi. Brez plena se je žalosten vračal okoli pol noči domov. Mi Račani pa ostanemo, kakor smo bili: Enega srca, ene misli!

Slovensko žensko društvo v Mariboru, ki pomaga Zgodovinskemu društvu zbirati starine, se zelo zanima tudi za stare peče, ki so je pred kakimi 60 leti še nosile ženske. Gre se tukaj za vzorce, ki so vsiti v peče in prastari, ker so se posnemali od roda do roda, in narodno pristni. Slovensko žensko društvo hoče poskrbeti, da bi ta narodna umetnina ostala ohranjena. Prerisalo bo vzorce na papir; vrh tega še bo iz posameznih delcev sestavilo nove vzorce, vse skupaj pa izdalo, da bo imelo naše ženstvo, ki se havi z ročnim delom, za to-le pristne narodne predloge. Zato naj pač vsak, ki hrani staro pečo, jo ponudi Slovenskemu ženskemu društvu v Mariboru.

Umrla je v Mariboru, previdena s sv. zakramenti za umirajočo, Roza Lajh, mati okrajnega cestnega mojstra g. Franca Lajh. Preselila se je z možem od Male Nedelje v Maribor, kjer je podlegla srčni bolezni. Pogreb je bil dne 19. t. m. ob pol petih popoldne na mestno pokopališče na Pobrežju. Udeležila se ga je Krščanska ženska zveza z zastavo. Za krsto so žalovali mož, sin in sinava. Pri odprtem grobu se je poslovil od pokojne vič. g. stolni vikar z govorom: »Dobro in sveto je, za mrtve moliti.« Pokojna je bila tretjerednica in članica Krščanske ženske zveze. Bodi ji lahka zemlja in večna luč naj ji svetli!

Usmiljenim srcem! Otroci brez staršev, pol leta star, ženskega spola, se priporočajo dobrotljivim srcem! Kdor bi se ga hotel usmiliti, naj se oglasi v župnijskem uradu v St. Janžu na Dravskem polju, pošta Ptuj.

Razno iz Gornje Radgone. V pondeljek, dne 21. t. m., smo v veličastnem spreduhu v spremstvu osmihih duhovnikov položili k večnemu počitku župnikovo gospodinjico gdč. Ano Lešnik. Pokojna je bila v svoji službi izredno skrbna in zvesta. Stregla je že župniku Straklu, pozneje pa nad 20 let župniku Kocbeku. Živo vero, s katero je v mladih letih kot cerkvena pevka popevala v čast božjo, je ohranila celo življenje. Prav iz te vere je črpala tudi občudovanja vredno udanost, s katero je prenašala hudo enoletno trpljenje v bolniški postelji. Bodi Vsemogočni njen dobrotljivi Plačnik! — Tukajšnja Dekliška zveza vprizori na Kraljevo popoldne po večernicah, v posojilnični dvorani štridejansko igro »Junaške Blejke.« Vabimo k obilni udeležbi!

Cerkvena slovesnost v Čadramu. Dne 20. t. m. smo sklenili z veliko slovesnostjo sv. misijon, prvega po 46 letih. Vodili so ga preč. gg. oo. jezuiti iz Ljubljane ob prav veliki udeležbi vernikov. Višek sv. misijona je bila v četrtek zvečer procesija z najsvetejšim po krasno razsvetljeni Oplotnici, pri kateri so nosili verniki goreče sveče.

Požar v Mašpergu. V soboto zvečer okoli 9. ure je začelo goreti gospodarsko poslopje mladega posestnika g.

Vincenca Turkuža v Mašpergu. Ker so poslopja tikoma se je čuditi pri tolikem vetru, da se ni ogenj razširil še na druga poslopja. Zahvaliti se je domačemu ljudstvu, ki je od vseh strani prihitelo in požarni hrabi, ki je iz skoraj eno uro oddaljenega Sv. Lovrenca na Dravskem polju še precej hitro bila na kraju nesreče. Zgorela mu je vsa krma, vsakovrstni stroji, koleseji in drugih reči. Zavaroven je baje še bolj po starih cenah. Bog mu pomagaj in dobri ljudje!

Smrt blage žene pri Sv. Rupertu nad Laškim. Pri nas je dne 8. t. m. umrla v 61. letu svoje starosti daleč naokoli znana žena Franciška Maček in mati sedmerih otrok, od katerih še trije živijo: dva sina na Njivcih in hčerka, omožena v Galiciji pri Zalcu. Naj v miru počiva!

Novice iz St. Jurija ob južni žel. Na občnem zboru tukajšnje Kmetijske podružnice v nedeljo, dne 13. t. m., so bili izvoljeni kot delegati za glavni občni zbor vsi trije odlični pristaši naše stranke in sicer res tudi pravi kmetje. Ko bi vse podružnice jednako storile, bi se razmere pri Kmetijski družbi kmalu spremenile in kmetje bi lahko bolj gotovo pričakovali od nje istih ugodnosti, ki bi morale biti. — Započeto delo z nabiranjem za veliki zvon je zopet začel nadaljevati naš vrli č. g. kaplan Bezjak, ki hodi sedaj po fari od hiše do hiše. Nabranega je že lepa svota okrog 30.000 dinarjev. Upamo, da se bo v prihodnjem letu izpolnila vroča želja vseh faranov, da bo o Veliki noči že farne cerkve veliki zvon vabil ljudi k vstajenju. — Preteklo nedeljo se je tudi pri nas več ljudi ponesrečilo na ledeni cesti.

Kaj nam poročajo iz Smartna v Rožni dolini? Ker se krog in krog nas z novimi zvonovi trijančijo, sestavil se je tudi pri nas odbor, ki dela z največjo gorečnostjo. V spomladaj moramo imeti nove zvonove, ta klic podžiga darovalce in nabiralce. Bag daj svoj blagoslov! — Ko ob koncu leta mislimo na one, ki jih je Vsemogočni poklical v večnost, čutimo pač najbolj izgubo »Zošmetove mamice«, ki je bila prejšnji mesec pokopana s tukaj redko slovesnostjo. Prihitel je iz Celja g. Bervar s svojimi učenci, ki so pred hišo in na pokopališču zapeli dve lepi nagrobniči. Domači gospod župnik pa je izredno veliki množici slikal ob odprti jami prelepi zgradbi rajne, ene najboljših naših žen in mater, ki je svojo ginljivo pobožnostjo in vestnostjo tako zvesto služila Bogu, s svojo radodarnostjo in postrežljivostjo pa tudi ljudem. Obilne solze ob grobu so pričale, da se vsi, zlasti še reveži zavedajo, kaj jim je bila umrla. — Vsaka poštna hiša bo v novem letu naročila »Slov. Gospodarja« in »Glasnik presv. Srca Jezusovega«, take smo sklenili na več sestankih.

Smrtna kosa. Pri Sv. Urbanu v Slov. gor. je bila težko prizadeta rodbina Kramberger v Skrinjarih. Dne 16. t. m. je izgubila moža, očeta in dedeka. Po sedemtedenski mučni bolezni je dvakrat previden s sv. zakramenti mimo v Gospodu zaspal 82letni Kramberger. Pokojni je bil marljiv in skrben gospodar, vzgleden mož, dober oče, priljubljen pri rodbini, sosedih in znancih, ki so mu v velikem številu izkazali zadnji pozdrav s spremstvom na pokopališče. Bil je vedno vzgleden pristaš SLS ter zvest naročnik našega lista. Svetila blagemu možu nebeska luč!

Poročilo od Sv. Marjete pri Rimskih toplicah. Da politično nasilje kaj prida ne prinese, o tem smo se lahko prepričali Smarjetčani letošnjo leto. V mislih imamo tukaj naše samostojne demokrate. Dne 1. februarja so demokrate, okrog 15 po številu, onemogočili našemu kandidatu dr. Gosarju shod, katerega se je hotelo udeležiti okrog 150 mož-volilcev. Posledica tega je bila, da so demo-

LISTEK.

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Angleški spisal E. R. Burroughs. — Prevedel Paulus.

11

»Nikdar se ne bova več srečala v življenju —. Ni nama bilo usojeno —!« je vzdihnila, skrila navesek v nedrije in počasi vstala.

Pa glasno je kriknila, kolena so se ji zašibila, vsa kri ji je planila k srcu in v nemem strahu in iznenađenju se je sesedla nazaj na klop.

Na stezi, komaj par korakov od nje, je nekdo stal —.

Visok človek, vitke postave, širokih pleč in čudno zarjavelega obraza —.

O —, in ta obraz —!

VI.

Trzan, Ine in Canler.

»Ine —!«

Vsa se je tresla.

Z velikimi, plašnimi, začudenimi očmi je gledala zagoreli obraz.

Kako dolgo je že stal tukaj pred njo in jo opazoval —? In kako je prišel sem —? On —!

Pozna jo —!

Pa saj ni mogoče —!

Preveč se je zagledala v pobledeleliko, ki mu je tako zelo podobna —! Sedaj pa jo motijo oči —!

Sanja —!

Saj ni mogoče —!

Toda pozna jo —! Po imenu celo —!

Nehote so se ji izvile besede:

»Ti si —? Vi ste —?«

»Da, jaz sem!« je odgovoril francoski. »Tisti, ki vam je dal zlati navesek —.«

Stopil je bliže.

»Dovolite, da govorim francoski! Francosčino sem se najprvo učil. Sedaj se učim angleški. Pa še ne znam dobro.«

Njen strah se je umaknil neznanemu čudenju. Srce ji je burno bilo. Lica so ji gorela. Čutila jih je in v ljubki zadregi je iskala vsakdanjih besed, da bi mu skrila svoja burna čuvstva.

»Ampak — kako je mogoče?«

Prijeten smehljal se je razgrnil po njegovem možko lepem obrazu. Njegove oči so iskale Inine oči in pripovedovale o ljubezni in sreči, njegova usta pa so govorila vsakdanje vljudne besede.

»Čudite se, gospodična, kajne, da vidite pred seboj mesto divjega, mutastega gozdnega divjaka — pa vljudnega pohlevnega gospoda, oblečenega po najnovejšem pariškem kroju in ki povrh govori celo francoski in razume angleški —! Pa to je dolga povest, ki vam jo bom pozneje pripovedoval —.

»Neverjetno —!« se je resnično čudila. Oči se ji kar odmaknile niso od njegove vitke, krepke postave, zaman je umikala pogled.

Strah jo je popolnoma minil. Tako mirna je bila, tako prijeto zadovoljstvo jo je objelo, srečna je bila.

Pa tudi brezmejna radovednost se ji je oglasila.

»Ampak — kako ste me našli? Tule v skritem gozdu —! Kako ste prišli semkaj iz — iz Afrike?«

»Saj ste mi napisali svoj naslov! Ne veste več —? V pismu na gospoda Arnota!«

Zivo je zardela. Vsa v zadregi je hitela:

»Ubogi gospod Arnot! Ali še živi?«

»Seveda!«

»Pa zakaj se nista vrnila tistikrat?«

»Ves je bil ranjen. Dober teden se je zdravil v džungli.«

»Ah —! Saj sem pravila kapitanu, naj še počaka z odhodom, gotovo da se je Arnotu kaj pripetilo!«

In prišli ste h koči, pa je bilo prepozno —! Praviti so, da ste šli k črncem, da ste njihovega rodu —!«

Nasmejla se je.

»In vi ste jim verjeli —?«

»Oh ne, gospod —, gospod —? Kako vas naj imenujem —?«

»Trzan —.«

»Trzan —?« je vzkliknila. »Trzan —! Torej ste ona in ista oseba z lastnikom koč —! O, mislila sem si tako!«

Torej ste vendar že tistikrat znali angleški —! Listič in vratih je bil vsaj angleški pisan. Kako pa da sedaj —?«

Spet se je smejal.

Tudi to je dolga povest! Dejstvo je, da sem tistikrat znal samo pisati po angleško, govoriti pa ne. Šele Arnot me je učil govoriti. Pomotoma pa najprvo po francosko.«

Umolknila sta za trenutek.

Ine je po strani gledala Trzana.

Kolika izprememba, pa v tako kratkem času! In vendar, — v kljub vsej veliki izpremembi še vedno isti dobrasrčni, plemeniti obraz, iste rjave, velike, poštene oči kakor nekdanj v daljni džungli —! In niti pariška modna obleka ni mogla zatajiti izredno krepke rasti, mogočnih mišic in silnih moči —!

»Škoda lepega mladega junaka!« si je mislila, pa pravzaprav sama ni vedela, zakaj bi ga naj škoda bilo —.